

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 231/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Ďurianom, Ďatelinová 5530/4, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7CdoPr/10/2025 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka požaduje aj priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola náhodným výberom elektronicky pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu, ktorý je členom druhého senátu ústavného súdu. Iný člen druhého senátu sudca Peter Straka podľa § 49 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) oznámil dôvody svojho vylúčenia z konania a rozhodovania o tejto ústavnej sťažnosti. Uviedol, že sťažovateľka bola vedúcou Kancelárie Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „kancelária“), ktorej členom bol v rokoch 2012 až 2017, a svoj vzťah so sťažovateľkou hodnotí ako priateľský. Tretí senát ústavného súdu

príslušný podľa rozvrhu práce ústavného súdu prejednal oznámenie sudcu Petra Straku o prípadných dôvodoch vylúčenia a uznesením č. k. III. ÚS 204/2026-5 z 26. marca 2026 rozhodol o tom, že nie je vylúčený z rozhodovania v tejto veci, pretože z ním urobeného oznámenia nemožno dospieť k záveru o tom, že by mal akýkoľvek pomer k veci a účastníkom konania tak, ako to predpokladá § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalobkyňou v konaní vedenom pôvodne Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 16Cpr/5/2017 o určenie neplatnosti dohody o skončení štátnozamestnaneckého pomeru sťažovateľky a neplatnosti odvolania sťažovateľky z funkcie vedúcej kancelárie, ako aj uloženia povinnosti náhrady mzdy.

4. Jej žalobu zamietol okresný súd rozsudkom č. k. 16Cpr/5/2017-385 z 11. októbra 2022. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že 12. decembra 2016 bola sťažovateľka za prítomnosti notára o 9.15 h predsedníčkou Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) odvolaná z funkcie vedúcej kancelárie a poverená výkonom funkcie vedúcej kancelárie bola iná osoba, ktorá s vedúcou osobného úradu prerokovala so sťažovateľkou trvanie jej štátnozamestnaneckého pomeru. Sťažovateľke boli ponúknuté dve voľné pracovné pozície, ktoré odmietla a písomne požiadala o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Poverená vedúca kancelárie so sťažovateľkou uzavrela dohodu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru k tomu istému dňu podľa § 46 ods. 1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov vo vtedy účinnom znení (ďalej len „zákon o štátnej službe“). Okresný súd posúdil vymenovanie a odvolanie z funkcie vedúcej kancelárie podľa § 9 ods. 5 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rade“), podľa ktorého má predseda súdnej rady bez ďalších podmienok právomoc vymenovať a odvolať vedúceho kancelárie, ktorý je vo vzťahu k zákonu o štátnej službe osobitnou úpravou (*lex specialis*). Odvolanie z funkcie, napadnuté určovacou žalobou sťažovateľky zároveň posúdil ako individuálny správny akt, na ktorého preskúmanie zákonnosti nie je príslušný civilný súd, ale správny súd, a preto s poukazom na § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nie je možné určovať jeho platnosť alebo neplatnosť na základe civilnej žaloby. Vo vzťahu k dohode o skončení štátnozamestnaneckého pomeru uviedol, že ponuková povinnosť zamestnávateľa je Zákonníkom práce hmotnoprávnou podmienkou len pre jednostranné skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnávateľa z organizačných dôvodov proti vôli zamestnanca. V danom prípade ale došlo k uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru, na ktoré sa táto povinnosť nevzťahuje, a preto je bezpredmetné aj skúmanie, či zamestnávateľ ponúkol všetky v tom čase voľné pracovné miesta. Negatívna skutočnosť (tvrdenie žalovaného, že ďalšie miesto nemá, pozn.) sa v súdnom konaní nepreukazuje (neexistencia niečoho), dôkazné bremeno preukázať tvrdenie, že takéto ďalšie miesto existovalo, sa presunulo na sťažovateľku, ktorá síce také miesto označila, avšak nepreukázala, že ku dňu jej odvolania z funkcie existovalo, a ani nenavrhol na tento účel vykonať dokazovanie. Žalobu vo vzťahu k súdnej rade (žalovanej v 2. rade) okresný súd zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

5. K aplikovateľnosti § 49a Občianskeho zákonníka, ktorú sťažovateľka požadovala z dôvodu uvedenia do omylu zamestnávateľom, ktorý jej jedno voľné miesto (podľa nepreukázaného tvrdenia sťažovateľky) neponúkol, okresný súd v bodoch 83 až 90 rozsudku uviedol, že tvrdenou vadou pri uzatvorení spornej dohody bol omyl sťažovateľky ako konajúcej osoby, ktorý vo všeobecnosti v prípade právnych úkonov spôsobuje ich absolútnu neplatnosť podľa § 49a Občianskeho

zákonníka. Avšak v danom prípade sa právna úprava podľa § 49a Občianskeho zákonníka na právne úkony (aj zmluvy) uskutočnené podľa zákona o štátnej službe nevzťahuje. Na štátnozamestnanecké vzťahy sa v prípade „omylu“ pri uzatváraní zmlúv podľa § 120 zákona o štátnej službe vzťahuje právna úprava § 19 ods. 1 Zákonníka práce, v zmysle ktorej v prípade omylu pri uzatvorení zmluvy vzniká účastníkovi konajúcemu v omyle (sťažovateľke), ktorý musel byť druhému účastníkovi (žalovanému) známy, právo od zmluvy (dohody) odstúpiť. V konaní však nebol ani tvrdený a ani preukázaný postup žalobkyne podľa tohto ustanovenia, tzn. účinné písomné odstúpenie od spornej dohody podľa 19 ods. 1 Zákonníka práce.

6. Sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 10CoPr/10/2023 z 30. októbra 2024 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a v odôvodnení uviedol, že sa stotožnil s právnym posúdením odvolania z funkcie vedúcej kancelárie podľa osobitného zákona o súdnej rade, na ktorý zákon o štátnej službe výslovne odkazuje, a tým je jeho aplikácia vylúčená. Vo vzťahu k nesplneniu ponukovej povinnosti aj krajský súd zaujal totožné stanovisko ako okresný súd. Sťažovateľka k odvolaniu priložila listiny (organizačný poriadok, limity a počet zamestnancov k 12. decembru 2016), ktoré podľa jej tvrdenia bez bližšieho zdôvodnenia nemohla predložiť skôr bez svojho zavinenia. Krajský súd na uvedené dôkazy neprihliadol, pretože okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vykonanie týchto dôkazov sťažovateľka v konaní pred súdom prvého stupňa nenavrhol. K namietanému nevykonaniu výsluchov dvoch svedkov okresným súdom krajský súd uviedol, že ich nevykonanie bolo v rozsudku okresného súdu riadne zdôvodnené (bod 96) a krajský súd sa stotožnil s tam uvedeným dôvodom nadbytočnosti ich vykonania.

7. Sťažovateľka proti tomuto rozsudku podala dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ktorým namietala odopretie práva na vykonanie dôkazu výsluchom svedkov, arbitrárnosť rozsudku krajského súdu, nerešpektovanie ochrany slabšej strany v konaní, a to v súvislosti s existenciou voľného pracovného miesta, ktoré jej nebolo ponúknuté, čím bola zamestnávateľom uvedená do omylu a rozhodla sa pre dohodu o skončení pracovného pomeru. Ďalšiu vadu odôvodňujúcu zrušenie rozsudku sťažovateľka videla v tom, že okresný súd odmietol posúdiť platnosť odvolania z funkcie vedúcej, ale v rozpore s § 43 CSP nepristúpil k postúpeniu veci správneho súdu, čím bola ukrátená o možnosť preskúmania správneho aktu v správnom súdnictve. Sťažovateľka tiež považuje úkony vykonané poverenou vedúcou kancelárie za neplatné, pretože podľa jej názoru existovali v deň jej odvolania dve osoby vedúcich kancelárie.

8. Nesprávne právne posúdenie veci sťažovateľka vytkla s poukazom na dosiaľ nevyriešené dovolacie otázky, ktoré sa týkali splnenia ponukovej povinnosti (1. až 4. otázka). Piatou a šiestou otázkou sa sťažovateľka pýtala, či je odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca individuálnym správne aktom a či v takom prípade je civilný súd povinný postúpiť žalobu správneho súdu.

9. O tomto dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol ako neprípustné. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že všeobecný súd nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú vykonávať, je výlučne na úvahe súdu. V danej veci okresný súd aj krajský súd založili svoje závery na tom, že otázka skúmania voľných pracovných miest u zamestnávateľa nebola právne významná, keďže ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru preukázateľne došlo dohodou na žiadosť sťažovateľky a s dohodou zákon nespája ponukovú povinnosť. Nevykonanie dôkazov k tejto

povinnosti (listiny predložené v odvolacom konaní, výsluch svedkov navrhovaný v prvom stupni) preto nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok krajského súdu poskytuje dostatočné dôvody, ktoré sa venujú námietkam sťažovateľky, keďže z neho vyplýva, že ku skončeniu pomeru došlo dohodou a v takom prípade sa ponuka voľného miesta nevyžaduje, prečo nebolo možné akceptovať argumentáciu o uvedení do omylu podľa § 49a Občianskeho zákonníka (neaplikovateľnosť s poukazom na § 120 a § 121 zákona o štátnej službe a § 19 Zákonníka práce), neaplikovateľnosti § 37 zákona o štátnej službe (aplikovateľnosť § 9 ods. 2 zákona o súdnej rade), prečo nemohli existovať súčasne dve vedúce kancelárie (bod 33 rozsudku krajského súdu). K existencii ďalšej vady v podobe nepostúpenia veci najvyšší súd uviedol, že táto námietka nebola uvedená v odvolaní, nebola tak predmetom odvolacieho konania a nemôže predstavovať vadu rozsudku krajského súdu. Navyše sama sťažovateľka v podanom odvolaní tvrdila, že nejde o správny akt. Žaloba v časti týkajúcej sa odvolania z funkcie vedúcej kancelárie smerovala proti súdnej rade, pri ktorej všeobecné súdy ustálili nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, a tento záver nebol sťažovateľkou v odvolaní ani dovolaní rozporovaný. Ak súdna rada nebola spôsobilým subjektom na strane žalovanej, potom by nedostatok pasívnej legitímácie aj tak viedol k zamietnutiu žaloby, a nie k zastaveniu konania a postúpeniu veci. Túto inú vadu mala teda sťažovateľka možnosť namietať v rámci podaného odvolania, a keďže tak neurobila, hoci mohla a mala, nemôže byť táto námietka predmetom dovolacieho konania.

10. K dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia najvyšší súd uviedol, že nastolené otázky mali povahu špekulatívnu a hypotetickú a nezodpovedali skutkovému stavu zistenému v konaní všeobecnými súdmi. K 1., 2. a 3. otázke uviedol, že smerujú k neponúknutiu voľného miesta, čo má podľa názoru sťažovateľky za následok neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru. Všeobecné súdy však v konaní ustálili, že voľné miesto nebolo a ponuková povinnosť podmieňuje výpoveď, ale nie uzavretie dohody. Navyše v rámci odvolania sťažovateľka netvrdila ako dôvod neplatnosti neponúknutie miesta, ale uzatvorenie dohody osobou poverenej vedúcej, ktorá k tomu nebola oprávnená. Ani táto námietka nebola riadne uplatnená v odvolacom konaní. Štvrtá právna otázka o dôkaznom bremene vo vzťahu k voľnému miestu nemá právny význam, nejde o otázku, na ktorej vyriešení by stálo rozhodnutie všeobecných súdov. Nezáviselo ani od vyriešenia otázky, či odvolanie z funkcie vedúcej je individuálnym správnym aktom. Ani šiesta otázka (o postúpení veci správne súdu) nebola uplatnená v odvolaní, teda nemohla tvoriť predmet dovolacieho konania.

II.

Sťažostná argumentácia

11. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces napadnutým uznesením najvyššieho súdu, pretože sa nevysporiadal riadne s jej námietkami. Sťažovateľka nemala objektívnu možnosť predložiť interné dokumenty žalovaného o voľných miestach, ktoré boli v plnej dispozícii žalovaného. Súd si ani na návrh sťažovateľky nevyžiadal dôkaz preukazujúci pravdivosť jej tvrdení. Nevykonanie dôkazov, nevysporiadanie sa s návrhmi sťažovateľky a presun dôkazného bremena na slabšiu stranu sporu, ktorá nemala prístup k podstatným dokumentom, predstavujú zásah do jej práva na spravodlivé konanie. Týmito námietkami sa podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd vôbec nezaoberal.

12. Vo vzťahu k namietanému právnenému posúdeniu sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd poskytol len formálne odpovede bez posúdenia podstaty dovolania a vôbec sa nevysporiadal s argumentáciou o aplikovateľnosti § 49a Občianskeho zákonníka na právne vzťahy zamestnancov v štátnej službe. Sťažovateľka odkázala na nález sp. zn. III. ÚS 315/2023, ktorý považuje za aplikovateľný vo svojej veci, pretože tam vyčítané vady ťažia aj jej konanie. Ide konkrétne o to, že najvyšší súd nereagoval na dovoláciu argumentáciu o nevykonaných dôkazoch a nedostatočnom odôvodnení rozsudkov nižších súdov, nevysvetlil, prečo sú právne otázky identifikované sťažovateľkou nepostačujúce, neidentifikoval žiadnu inú právnu otázku, ktorá jednoznačne z dovolania vyplývala (napr. hranice použitia § 49a Občianskeho zákonníka v štátnozamestnaneckých vzťahoch, povinnosť súdu chrániť slabšiu stranu pri dokazovaní), iba prebral argumentáciu krajského súdu, a tým porušil zásadu individuálneho odôvodnenia.

13. Podstatou podaného dovolania a námietok v priebehu konania podľa názoru sťažovateľky je, že došlo k uzavretiu dohody o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe neúplných a nepravdivých informácií o existencii voľných pracovných miest poskytnutých zamestnávateľom, a preto ju nemožno považovať za prejav slobodnej a vážnej vôle. V štátnozamestnaneckých vzťahoch sa síce aplikuje len obmedzený rozsah ustanovení Občianskeho zákonníka, avšak zásada autonómie vôle a zákaz nátlaku či omylu pri uzatváraní dohôd patria medzi základné ústavné princípy. Článok 4 CSP súdu ukladá povinnosť preklenúť medzeru pomocou *analógie legis* alebo *analógie iuris*. Súdny však túto povinnosť úplne ignorovali, čím postupovali formalisticky a v rozpore so zásadou ochrany autonómie vôle účastníka, ako aj rovnosti zbraní. V dovolaní naformulovanými otázkami sťažovateľka požadovala aplikovať § 49a Občianskeho zákonníka na preklopenie tejto medzery.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou. Ústavný súd konštantne akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti opravného prostriedku, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci všeobecných súdov, a nie do právomoci ústavného súdu, pretože ide o aplikáciu zákona, podústavného práva. Úloha ústavného súdu sa preto aj v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či všeobecný súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania.

15. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

16. V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd zameril na posúdenie odôvodnenia napadnutého uznesenia a skúmal, či jeho obsah odôvodňuje prijatie záveru o sťažovateľkou namietanom arbitrárnom posúdení prípustnosti jej dovolania, ktoré by vykazovalo črty svojvôle, ako sa domnieva sťažovateľka, alebo či sa vyskytla tvrdená vada interpretácie a aplikácie právnych predpisov ústavne relevantnej intenzity.

17. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že sa vo svojom rozhodnutí argumentačne vysporiadal s námietkami uplatnenými sťažovateľkou v dovolaní a uviedol dostatočné úvahy, z ktorých vychádzal pri posúdení prípustnosti jednotlivých právnych otázok nastolených sťažovateľkou v dovolaní, ako aj pri posúdení preskúmateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu. Ústavný súd preto konštatuje, že z tohto hľadiska jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Otázky, ktorými sa najvyšší súd bližšie nezaoberal, sú takej povahy, že od ich vyriešenia nezávisel výsledok sporu, aj keď sťažovateľka s tým nesúhlasí.

18. Pokiaľ ide o namietaný priebeh dokazovania, už okresný súd a krajský súd vo svojich rozhodnutiach vysvetlili, prečo niektoré dôkazy nevykonali, a to z dôvodu ich nadbytočnosti, keď splnenie ponukovej povinnosti Zákonník práce v prípade dohody o skončení pracovného pomeru nevyžaduje. Najvyšší súd v napadnutom uznesení túto námietku sťažovateľky vyhodnotil (bod 14.3 napadnutého uznesenia) a dostatočným spôsobom sa k nej vyjadril, pričom zdôraznil aj viazanosť zisteným skutkovým stavom a neexistenciu zásadnej vady v dokazovaní.

19. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa aplikovateľnosti § 49a Občianskeho zákonníka na dohodu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu nedostatku právnej úpravy, ústavný súd poukazuje na obsah rozsudku okresného súdu zhrnutý v bode 4 tohto uznesenia, z ktorého vyplýva, že táto bola riadne a presvedčivo vyhodnotená už okresným súdom, ktorý poukázal na to, že v prípade takéhoto omylu nejde o právne vákuum, ale o osobitnú úpravu podľa § 19 ods. 1 Zákonníka práce (aplikovanú na základe § 120 a § 121 zákona o štátnej službe), preto nie je možné analogicky aplikovať Občiansky zákonník. Sťažovateľkou tvrdený omyl za splnenia zákonných podmienok oprávňoval sťažovateľku odstúpiť od dohody o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, čo však nevyužila. S týmto právnym posúdením sa stotožnil aj odvolací súd a dovolací súd ho v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP posúdil ako dostatočne odôvodnený, logický a nevykazujúci znaky svojvôle. Uvedené právne posúdenie nevykazuje pnutie so základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu alebo spravodlivý proces a ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať. Z hľadiska právneho posúdenia však táto otázka nebola kľúčová pre rozhodnutie sporu a zároveň sťažovateľkou formulované otázky 1 až 4 smerovali k nesplneniu ponukovej povinnosti, neplatnosti dohody z dôvodu nesplnenia tejto ponukovej povinnosti a dôkaznému bremenu o existencii voľného miesta, nie k omylu konajúcej sťažovateľky a aplikácii § 49a Občianskeho zákonníka. Námietka sťažovateľky týkajúca sa arbitrárnosti napadnutého uznesenia v tejto súvislosti preto neobstojí.

20. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľne odôvodnil napadnuté uznesenie, preto nezistil ústavne relevantnú súvislosť medzi označenými základnými právami sťažovateľky a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorá by mohla viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľky po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažnosť preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2026

Peter Molnár
predseda senátu